

8.

О любезна моя! едно врѣмя рѣче,
 Че щещь любишь отъ все срьдце са-
 мо мень
 Съ искреннѣ любовь и до послѣднѣй
 день
 И че азъ щѣ бѣдѣ твой и въ гробъ
 студень.

А сега ты всичко си забрави вече
 Нито помнишь прѣжнѣ - тѣ камъ мень
 любовь,
 Нито мыслишь, че тѣжѣ и съмь готовъ
 Да живѣж, либе, съ тебе животъ новъ.

Колико-то обаче и да си невѣрна',
 Срьдце, чтомъ тя смыслѣж, все за тебѣ
 тушти,
 И камъ тебе, о любезна, то лѣти,
 Друго-то нататѣкъ сама погоди! . . .

Отъ любовь азъ камто тебе безпримѣрна
 Съхнѣ и линѣж като прѣсьнѣ цвѣтъ,
 Изневѣришь ли пакъ крайно мене клятъ,
 Наскоро щещь мя испратишь въ она
 свѣтъ.